

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Η ΚΥΡΑ-ΡΙΓΑΝΗ

(Παράδοσις τῶν Ἑλληνεφάνων Βαλαάδων τῆς Μακεδονίας)

Ἄπάνω στὰ Ζερά Βουνά, καὶ στὰ πυρωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο τὰ λιθάρια, ζοῦσε ἡ Κυρά ἢ Ρίγανη, μαζί με τὴν Μάρω τὴ Θυμάρω, τὸν Μπαρμπα-Μάραθὸ, με τὰ πράσινα μαλλιά καὶ τὰ πολλὰ τὰ γένεια, τὸν ὑψηρὴν τοὺς τὸν Θρούμη, πὺ μάζεψε ἑλῆες καὶ βόσκαγε τὰ πρόβατα καὶ ἔφερεν ἕνα γάλα πὺ μοσχοβολοῦσε, με τὴν μικρὴ τὴν κοπελλίτσα τοὺς τὴ Γαλατσίδα τὴ Ζαχῶ, με τὶς κόκκινες τὶς φούντες, καὶ τὴ χοντρὴ Πικραγγοῦριά, πὺ ἔβγαίνε κάθε πρωτὶ καὶ βόσκαγε τὰ χοντὰ καὶ στρουμπουλὰ πικραγγοῦριά τῆς.

Ἡ ἔρημιά ἦταν ἡσυχη. Καθεὶς δὲν διάβαινε κεί περά καὶ καμμιὰ χελῶνα, πὺ ἔρχότανε, τρὺς ἔφερεν μαντάτα καὶ ἀγγέλματα ἀπὸ τὸν Κάτω-Κάμπο, πὺ ἡ δούθυμες τσουκνίδες ἐβρασίλευαν.

Ἄλλὰ καὶ ποῖον εἶχαν νὰ φοβηθοῦν ἐκεῖ ! Ὁ Δραγάτης ὁ Ξηράγκας, κ' ὁ Πάλλουρας ὁ Γέρω-Κλέφτης, φύλαγαν τὰ βουνά.

Ἡ Κυρά-Ρίγανη θυμόταν τὶς γιορτὲς πὺ πέρασαν δεαν πανηγυρίζανε οἱ «σφλόμοι», με τὰ κίτρινα λουλούδινα κουστουμιά τοὺς, πὺ λαμπανε στὸν ζεστὸ ἥλιο τὸν καλοκαιριοῦ καὶ ἀνάβαινε φωτιές, ἡ παπαρῶνες, καὶ φοροῦσαν χρυσοκίτρινες καὶ βυσσινιές φοινίτες τὰ ξεράγκαθα καὶ μοσχοβολοῦσαν τὰ φασκόμηλα καὶ θρούσαν, ἕνα θρόισμα χαρῆς τὰ ἀγρία χορτάρια.

Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου-Γιαννίου, πὺ γιορτάζει τῆς γῆς καὶ τοῦ βουνοῦ ὁ πράσινος ἡλιοφρονιμένος κόσμος.

Τὴν νύχτα ἐκεῖνη ὁ Ἁγίου-Γιαννης καταβάνει στὴν γῆ, καὶ ρίχνει βάλσαμα καὶ μυρωδιές, καὶ μυστικὰ «γιατρούματα» καὶ χάρες καὶ δυνάμεις στὴν ἔρημη καὶ τὴν ἀπόρητη χλωρίδα.

Καὶ τότε ὅλα φοροῦν τὰ πεῖδ καλὰ λουλούδια τοὺς.

Ἡ Ρίγανουλα πέρνει τὴ καυτερὴ τῆς μυρωδιᾶ, πὺ εἶνε ὅλο νοστιμάδε, ἡ Μαρῶ ἢ Θυμάρω, μοσχοβολοῦε ὅτι βρῆ, ὁ Γέρω-Μάραθος, πέρνει τὴν δυνάμη γιὰ νὰ γιατρεύη ποινεμένα μῆτια, ὁ Θρούμηπης γίνεται τὸ στόλισμα τῆς καλογηᾶ, ἑλῆς, ὁ ἀγριοδιόμοιος καὶ ἡ μέντα περνουν «ἀντιψύχη» γιὰ τοὺς ἀρρώστους, ὁ φασκόμηλος γίνεται μαλακτικὸς, ὁ σφλόμος γεμίζει τὶς ρίζες τοῦ, ἀπὸ χυμοῦ, πὺ γιατρεύουε κάθε πληγὴ καὶ κάθε κακὸ νονίδι, καὶ ἡ παπαρῶνες ἀνάβουε κόκκινες φωτιές, ὅπως οἱ ἄνθρωποι στὶς χώρες, καὶ πηδοῦνε ἀπὸ πάνω τοὺς καὶ χαιροῦνται καὶ παίξουν ἡ πλουμιστὲς ἡ πεταλοῦδες, ἡ μακρυπόδαρες ἀκρίδες, τὰ «κασιδιὰ» τοῦ βουνοῦ καὶ τὰ «ζουζουλα» πὺ κρύβονται τὶς ἄλλες μέρες στὰ λιθάρια, τὰ «ζουμπερα» καὶ τὰ μαμνοῦδια.

Ἔτσι περνοῦσαν ἡ γιορτὲς, ὡς πὺ ἔρχόταν ὁ κακὸς χειμῶνας, καὶ ὅλα αὐτὰ τρυπῶνανε, γιὰ νὰ ξαναβγῶνε τὸ καλοκαίρι.

Μὰ μιὰ χρονιά πλάκωσε πολὺ κακὸ, ἀπιστοῦ ἦρθανε στὴ χώρα, πᾶσαν ὅλες τὶς «ροῦγες», τὰ «δερέβνια», τὰ βουνὰ καὶ δὲν πέρασαν ὁ Ἁγίου-Γιαννης.

Τὰ ἀγριολουλούδια καὶ τὰ βοτανικὰ τοιμάσθηκαν, ἀλλὰ δὲν γιότρεσαν διόλου. Περάσανε κ' ἄλλες τέτοιες χρονιές χωρὶς νάρθη καὶ τότε ἀποφασίσανε νὰ πᾶνε νὰ τὸν βροῦνε...

Εἶπαν στὶς πεταλοῦδες στὴν ἀρχή, μὰ πικραγιές μεγάλες γινόντουσαν στὸν κάμπο καὶ θὰ τοὺς καίγαν τὰ φτερά.

Κίνησε ἡ παπαρῶνα, μὰ ἡ ζέστη ἡ μεγάλη, τὴν μᾶθησε καὶ γύρισε γυμνὴ καὶ μαροκουρεμένη.

Εἶπε νὰ πᾶ ἡ πικραγγοῦριά, μὰ σκάσανε ἀπὸ τὴν ζέστη τὰ τὰ χοδρούλα καὶ στρουμπουλὰ πικραγγοῦριά τῆς καὶ τινάχθηκαν ψηλά.

Κίνησε ἡ Μάρω ἢ Θυμάρω, μὰ κατὶ ἄνθρωποι κακοί, με κόκκινα κεφάλια, παρ' ὅλιγο νὰ τὴ ββάλουν στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ψῆσουν τὸ φαί τοὺς.

Πῆγε ὁ σφλόμος ὁ καμαρωτὸς, καὶ τὸν ἐμάθησαν γιὰ νὰ χτυποῦνε τ' ἀλογὰ τοὺς.

Ἀποφασίσε νὰ πᾶ καὶ ἡ Ρίγανη.

Ὁ Μπαρμπα-Κοτρῶνας πὺ τὴ φύλαγε τῆς δώρησε τὴν ἀντοχή, ὁ ἔλατος τῆς σκλήρανε τὸ ξύλο, καὶ ὁ ἥλιος τῆς ἔδωκε ψημμένη, ἡλιοψημμένη

δύναμη καὶ μυρωδιᾶ. Νύχτα περιπατοῦσε τὴν ἡμέρα ἐκρυβότανε, μέσα στὰ κοτρῶνια καὶ τὰ σφαλαχτιά τὰ πυκνά. Μιά νύχτα ἕνα πουλάκι πληγωμένο ἦθε καὶ κρύφτηκε στὸ καταφύγιό τῆς.

Τὸ ρώτησε μήπως καὶ εἶδε τὸ Ἁγίου-Γιαννη, τὸν προστάτη τῶν βοτανικῶν.

Καὶ ποῖο πτηνὸ τῆς ἐσοχῆς δὲν εἶξερε, τὸ ἅγιο τῆς ἐρημιάς καὶ τὸν προστάτη τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ληθμονημένων ;

Ἄνθρωποι κακοί, πὺ ἦρθαν μοναχὰ, ἠμῆζανε τὸν τόπο, χάλασανε ἡ κλεισάνε τὶς ἐκκλησίαις καὶ οὔτε ἄμιο βγαίνουε πλέον στὰ βουνά, οὔτε καλὸ στὸν τόπο. Τὸν Ἁγίου-Γιαννη ὅμως τὸν εἶξερε, ἐκεῖ κοντὰ στὸ Μοναστήρι. Ἡ Ρίγανουλα τὸν παρακάλεσε γιὰ νὰ τὴν πᾶρ. Τοῦ πασάλισε τὴν πληγὴ με τὰ φύλλα τῆς πὺ εἶχαν τὴ ζέστη τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ πὺ κοτρῶνοῦ τὴν δύναμη, τοῦ ἔψησε τὸν πόνο τοῦ γιάτρειε τὸ «γιαρὰ» καὶ τοῦ σταμάτησε τὸ αἷμα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πουλάκι, τὴν πῆρε στὴ μυτίτσα τοῦ καὶ τὴν ἔφερε στὸ Μοναστήρι, ἐμπρὸς τοῦ Ἁγίου τὴν εἰκόνα. Τὸν Μοναστήρι ἦταν ἔρημο καὶ σκετινὸ. Σβυσμένα τὰ κανδύλια, σφαλαγγοῦδια γεμάτες ἡ γωνιές καὶ σκόνη στὰ στασιῖα. Τὸν ἅγιο ὅμως τὸν εἶδε καὶ τὸν γνώρισε. Ἠλιοψημένος καὶ καλὸς ὅπως ἔρχότανε ἀπάνω στὰ βουνά τοῦς. Τὰ μαῦρα τοῦ τὰ μῆτια τὴν κυτᾶζανε σάν ζωντανὰ καὶ τὸ ἀδύνατο τὸ πρόσωπό τοῦ εἶχε στραφεῖ ἀπὸ πῶν τῆς, τὴν «λάρα» τοῦ ζητοῦσε.

Καὶ ἡ Ρίγανουλα ἀφοσιώθηκε στὴν ἐκκλησία κ' ἔγινε καὶ καλογηᾶ τοῦ.

Ἔστειλε τὸ πουλάκι νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τ' ἄλλα τὰ βοτανικὰ καὶ ἦρθαν ὅλα, καὶ φούντωσαν στὶς ἐρημες τοῦ Μοναστηριοῦ αὐλές, καὶ θέργιεσαν με τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου.

Ἡ Ρίγανη ἔγινε καλόγηρα. Δὲν λείπει πειᾶ, ἀπὸ κανένα μοναστήρι. Γιὰ τοῦτο καὶ τὰ παιδιὰ τὴν τραγουδοῦνε σήμερα :

*Ρίγανη, καλογιάννη
καλόγηρα - κυρά μου,
πὺ νοστιμίζεις τὰ ψητὰ*

Ἐκεῖ ἦθε κ' ἄλλη καλογοῦτσα, ἡ φαχὴ κ' ἔγιναν ἀχώριστες, ἡ δὺο τὶς.

Ὁ σφλόμος ἀναβε, σάν μανουάλ, τὰ λουλούδια τοῦ, κερὰ στὴ χὰρι τοῦ ἁγίου. Ἡ Μάρω ἢ Θυμάρω κάθε πρωτὶ, βράδι, νύχτα καὶ μεσημέρι ἐθυμιάτιζε, ὁ Θρούμηπης, γέρος κουρασμένος πειᾶ, μάζεψε τὶς ἑλίτρες καὶ τὶς διατηροῦσε μοσχοβολιστὲς καὶ μαροματοῦδες, καλογηρὲς καλὲς καὶ ὁμορφες, ἀπαλὲς σάν τὸ λαδάκι, ἡ Γαλατσίδα ἡ Ζαχῶ, ἔδινε γάλα στοῦ μοναστηριοῦ τὰ «πράγματα» καὶ ὁ Ξηράγκας στὸ πορτόσκαλο, με τὶς χρυσοὺς καὶ βυσσινιές τοῦ φούντες τὰ χαντζάρια καὶ τ' ἀγκάθια τοῦ, τὰ σελλάχια καὶ τὰ φύλλα τοῦ, πὺ κρημόντουσαν, σάν μανικοκάπια, καμαρωτὸς ἐφύλαγε τοῦ μοναστηριοῦ τὴν εἰσοδο, ἐνῶ ἡ «ἀράνα» καὶ ἡ «ἀσφακουριά» ἀνεβασμένες ὅς κατὶ ξύλα μακρὰ, καθάριζαν τὶς σφαλαγγοῦδιές ἀπὸ τοὺς τοίχους.

Πέρασαν πάλι χρονιά ἀνοετὰ. Χρόνια ἰ πολλὰ πὺ δὲν μετριῶνται.

Οἱ καλῆροι νοικοκυραῖοι τῆς χώρας καὶ τοῦ τόπου ξαναἠρθανε. Ἀνοίξανε τὶς ἐκκλησίαις καὶ χτίσανε τὰ Μοναστήρια.

Σάν πῆγαν καὶ στὸν Ἁγίου-Γιαννη τὸν «Ρίγανᾶ» καὶ εἶδαν βοτάνια καὶ ἀγριοχορτάρα νὰ ἔχουνε τὸ κάθε τι ἐκεῖ πνιγμένο, θελῆσαν νὰ τὸ καθαρίσουε.

Μὰ τὰ μαχαίρια τοὺς δὲν κόβαν τὰ βοτανικὰ. Λυγίζαν καὶ ἐγύριζαν, σάν νὰ ἦσαν ἀπὸ χαρτόνι.

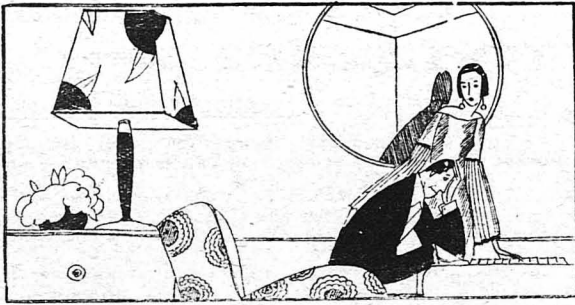
Τότε ὁ ἠγοῦμενος διέταξε νὰ γίνῃ ἀγροπνία.

Καὶ τὰ βοτανικὰ μοσχοβολοῦσαν τόσο δυνατὰ, ὅπου τοὺς πῆρε ὅλους ὁ σπνος ὁ βαθῶς.

Καὶ τὸ πρωτὶ ὅταν ἔβηνθησαν, βρεθῆκαν καθαρῶμενες ὅλες ἡ αὐλές καὶ ἀδειανὰ τὰ ξῶθυρα καὶ τοῦ Μοναστηριοῦ οἱ τοῖχοι. Μὰ μέσα στὰ κελάρια τὰ πλατεῖα, στοὺς τοίχους καὶ στὰ ράφια, κρημασμένα ὅλα τὰ βότανα τῆς γῆς, τὰ γιατρικὰ τοῦ κόσμου.

Καὶ σ' Ἁγίου-Γιαννη τὰ πόδια τὰ γυμνά, ἀπὶ μυρωδιαστὴ, με ξυλιασμένο τὸ κοτσάνι, σάν τὸν Ἁγίου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφοσιώθηκε, γεμάτη ὅμως μυρωδιὰ καὶ δύναμη, ἦταν περμένη ἡ Ρίγανουλα. Καὶ ἀπὸ τότε εἶπαν τὸ Μοναστήρι τοῦ «Ἁγίου-Γιαννίου τοῦ Ρίγανᾶ». Καὶ ἀπὸ τότε ὅλα αὐτὰ τὰ βότανα, πὺ οἱ μεγάλοι τὰ περιφρονοῦνε γιὰ νὰ στολίσουν τὰ σπῖτα τοὺς με «φραγκολούλουδα», τὸν μόσχο, τὸ θυμάρι, τὸν με

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τού Oscar Wilde

ΧΑΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ...

Ξανθή, εδκίνητη, ώραια παιδοῦλα, πού δὲν ἐπλάσθηκες γιὰ λύπη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...
Ξανθή παιδοῦλα, μὲ τὰ χρυσὰ ογοῦρά μαλλιά. πού κυματίζουσε πλούσια γύρω ἀπὸ τὸ χλωμό σου πρόσωπο...

ΟΝΕΙΡΟ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Πού τρέχεις, ἀγάπη μου ;...
Μὴ τρέχεις !...
Νά ! πίσω σου, ἀγριὰ ἀπὸ σιτάρι...
Πίσω σου, δὲς... οἱ θεοιστάδες στὴ γραμμὴ ἐκτελοῦνε κουρασμένοι τὴν κοπιαστικὴ δουλειά τους...

Τού Paul Claudel

ΠΟΘΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ...

Ξανθήρα πάλι κοντὰ στὴ θάλασσα...κοντὰ στὴ ρεσοτή, στὴν ἀδιάφορη θάλασσα...
Σὰν θὰ πεθάνω, ἐδῶ θέλω νὰ μὲ θάψουν...
'Εδῶ...μαζί μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου θαμμένους, δὲν θὰ ὑποφέρω... δὲν θὰ ὑποφέρω.

Μετάφρ. Τάκη Λιακέα

τὰ πολλὰ τὰ γένημα μάραθο, τὴν λαγγευτὴ τὴν παπαροῦνα, τὸν σφλόμο καὶ τὴ φτωχοντυμένη τὴν κουρελοῦ τὴν ἀγριοβασιναία, τὴν μαντιουράνα καὶ τὸν ἀγριοδιόμο, τὸ κίτρινο «λεποῦσι» καὶ τὸν θροῦμπο τὸν φτωχό, τὸν μικρὸ ἀλίγανο καὶ τὸ πλατυφυλλο τὸν πετρομαϊδανό, τὸ θερμοβότανο, καὶ τὸ βάλσαμο τὸ ματωμένο, τὸν αἰγιαννάκη πού ρεστά μυροβολεῖ, καὶ τὸ ἀγκάθωτὸ τὸ «σκόλυμτρο», καὶ τὴν πικραγγοῦριὰ τὴν θερμολύτρα, κάθε ἕνας πού πονεῖ, ὁ πᾶσα ἕνας ἀρρωστός, ὁ καθεὶς βασανισμένος, στὸ μοιαστήρι θὰ τὰ βρῆ, εἴτε γιὰ νὰ τοῦ δώσουν ὄρεξι καὶ μυρωδιὰ γιὰ τὸ φαί, νὰ φάη νὰ δυναμώσῃ, ἢ γιὰτιμὸν γιὰ κάθε πόνο καὶ κάθε του ἀσθένεια κακιά..

(Κατὰ ἐλαφρὸν διασκευθῆν)

Στέϊτσε Στάμκωφ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΚΑΙ ΤΙΝ ΖΩΗΝ

ΤΑ ἌΝΘΗ

Οἱ ξένοι συγγραφεῖς γιὰ τὰ ἄνθη. - Πῶς ἐσυμπείσασαν εἰ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. - Στέφανοι, ροδοπέταλλα καὶ κρασί. - Τὰ ἀνθοστέφανα στὴ Ρώμη. - Ἡ ἐστὴ τῶν Κρηνίων. - Τὰ ἄνθη καὶ ἡ ἀγάπη...

- Οἱ πολλοί, εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος Κάρο, παραβάλλουν τὰ ἄνθη μὲ τὶς γυναῖκες. Ἔχουν ἄδικο. Θὰ ὑπάρχη πάντοτε ἡ ἐξῆς διαφορὰ : «Οἱ τὰ ἄνθη εἶνε ώραῖα χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν».
- Ὁ ἴδιος εἶπε καὶ τὸ ἐξῆς :
- Προσπαεῖτε νὰ βλέπετε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴ τους ὄψι. Μὴν παραπονιόθετε γιὰτὶ βλέπετε τὰ τριαντάφυλλα νάχουν ἀγκάθια. Ἐγὼ εὐφραίνομαι πού βλέπω ὅτι τ' ἀγκάθια ἔχουν τριαντάφυλλα !

'Ο Μπαλζάκ ἔλεγε :
- Ἡ ἔνοχη γυναῖκα εἶνε ἄνθος ποδοπατημένο.
Κι' ἀκόμα λένε :
- Δὲν πρέπει νὰ χτυπάει κανεὶς μιὰ γυναῖκα, οὔτε μ' ἕνα ἄνθος.

'Ο Μυσοῦ εἶπε :
- Τὰ ἄνθη πού πέφτουν ἀπὸ τὸν κόλπο ώραίας γυναίκος, εἴτε στὴν Εὐρώπη εἶνε αὐτὴ, εἴτε στὴ Ἀνατολή, ποτὲ δὲν εἶνε ἄφωνα.

- Τριανταφυλλένια μου, ψάλλει ὁ Πέρονς ποιητής, τί εἶνε ἡ τριανταφυλλιά μπροστὰ σ' ἐμένα ;...
Μιὰ φορὰ μόνον τὸ χρόνο, βγάζει τριαντάφυλλα.
Ἐνὼ τὸ πρόσωπό σου, εἶνε γιὰ μένα, πάντοτε, ἕνα ῥόδον ἀνθισμένο !

Κάποιος Ἰταλὸς ποιητής, ἔγραψε μιὰ φορὰ.
- Στὸν κάλυκα ἐνὸς ῥόδου μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς ὕλη, γιὰ ὁλόκληρο βιβλίον.

Κάποιος πραγματιστής εἶπε πάλι πολὺ-πολὺ ἐπιτυχημένα :
- Συγχωροῦμεν πάντοτε τὸ ταυροῦνισμα πού μᾶς κάνει τὸ ἀγκάθι ἐνὸς ῥόδου, ποτὲ ὅμως τὸ ταυροῦνισμα πού προέρχεται ἀπὸ τὸ γαϊδουράγκαθο...

Στὰ ἀρχαῖα συμπόσια οἱ συνδαιτυμόνες φοροῦσαν πάντοτε δύο στεφάνια. Τὸ ἕνα στὸ κεφάλι τους, καὶ τὸ ἄλλο, σὰν περιδέριο, γύρω στὸ λαιμὸ τους.

Τὸ στεφάνι πού εἶχαν στὸ κεφάλι, νόμιζαν ὅτι εἶχε πολυτίμους ἰδιότητες. Ἐπιστεῖν ὅτι τοὺς φυλάει ἀπὸ τὸ κακὸ μεθύσι καὶ ὅτι ἐμποδίζει ἰδὸς ἀναθυμιάσεις τοῦ κρασιοῦ, νὰ τοὺς χτυπήσουν στὸ κεφάλι.

Τὸ στεφάνι πού φοροῦσαν στὸν τράχηλο, τὸ εἶχαν πλεγμένο ἀπὸ λουλούδια πού μοσχοβολοῦσαν. Καὶ ξέρετε γιὰτὶ ;
Γιὰ νὰ τοὺς εὐωδιάζει καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστῆ ὅταν θὰ τῶνε.
Εἴξεραν νὰ ζήσουνε ὀλαδὴ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι.

Τὰ στεφάνια τῶν ἀρχαίων ἦσαν ἄλλοτε μὲν ἀπὸ ἄνθη καὶ ἀπὸ κλωνάρια, καὶ ἄλλοτε μόνον ἀπὸ ροδοπέταλλα, περασμένα σὲ φλοῦδα φλαμουριάς.

Ἀπάνω στὸ γλέντι, ἔβγαζαν τὰ πέταλλα τῶν ῥόδων, ἀπὸ τὴν ἀρμύθα αὐτὴ καὶ τὰ εἶχαν μέσα στοὺς κύλικας, γιὰ νὰ μοσχοβολήσῃ τὸ κρασί.

Οἱ πειὸ μερακλήδες ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, τὰ καταπίναν μαζί μὲ τὸ κρασί !

Καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, εἶχε τὴν ἀρχαῖκὴ αὐτὴ συνήθεια. Ἐρριχνε μενεξέδες μέσα στὴν σαμπάνια του.

'Εῶ ὅμως τόση κατάχρησις στεφάνων, γινότανε στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, στὴν Ρώμη ἀππορρέετο ἡ στεφανορορία καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμα τὶς γυναῖκες.

'Ἐπερρέετο μόνον τὸ στεφάνι στὶς θυοῖες καὶ στὰ μεγάλα καὶ ἐπίσημα δεῖπνα.

'Ἀλλοίμονο δὲ στὴν γυναῖκα, πού θὰ ἔβγαине ἀνθοστεφανωμένη στὴν ἀγορὰ.

Πλούσιος Ρωμαῖος ἐφυλακίσθηκε μιὰ φορὰ, γιὰτὶ παρονοιάσθηκε πὸν παρὰθυρο τοῦ σπιτιοῦ του στεφανωμένος μὲ τριαντάφυλλα.

Μόνον κατὰ τὴν διάρκεια τῶν Κρηνίων, πού ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτος ἐλευθερία καὶ ἦταν ἐλεύθερος ὁ κάθε ἕνας νὰ ντυθῆ, νὰ εἰπῆ καὶ νὰ κἀν ὅ,τι θέλει, ἐπιτρέπετο ἡ ἀνθοφορία στὴ Ρώμη.

Τὸ πειὸ εὐχάριστο δῶρο, τὸ ὁποῖον μιὰ ώραῖα Ρωμαῖα μποροῦσε νὰ κἀν στὸ φίλο της; ἦταν νὰ εἰπῆ τὸ μαρμαμένο στεφάνι πού φοροῦσε τὴν προηγουμένη ἡμέρα.

'Ὅπως σ' ἐμᾶς, ἡ προσφορά τῶν ἀνθῶν, πού φέρει μιὰ γυναῖκα στὸ χορὸ, εἶνε δῶρο ἀνεκτίμητο γιὰ κείνον πού τὴν ἀγαπᾷ.

© φιλανθῆς